

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. I. 20.486/2011/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Varga Zoltán ügyvéd (címe) által képviselt gyk. felperes neve (címe) felperesnek, a Dr. Papp Dezső Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: Dr. Papp Dezső ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2011. április 27-én meghozott 11. P. 21.116/2010/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2011. október 20-án megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

k ö z b e n s ő ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a felperesnek a 2007. augusztus 24-én bekövetkezett balesetével kapcsolatosan az alperes kártérítési felelősségének mértéke 80 %. Mellőzi a felperes perköltség fizetésére kötelezését, valamint az állam által előlegezett költség és le nem rótt eljárási illeték viselésének megállapítását.

Az iratokat azzal küldi vissza az elsőfokú bíróságnak, hogy a tárgyalást a kártérítés összegére folytassa.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 7 500 (Hétezer-öt száz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az 1999. október 4-én született felperest 2007. augusztus 24-én, "K" belterületén az alperesnél kötelező gépjármű felelősségbiztosítással rendelkező - **T. I. "k-i"** lakos által vezetett - forgalmi rendszámú személygépkocsi elütötte. A baleset következtében a gyermekkorú felperes 8 napon túl gyógyuló súlyos sérüléseket szenvedett, a személygépkocsiban anyagi kár keletkezett. A balesettel összefüggésben a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt mind a felperes, mind a gépkocsi vezetője ellen szabálysértési eljárás indult. A Karcagi Rendőrkapitányság, mint elsőfokú szabálysértési hatóság a 389-794/2007. szabs. határozatában a felperessel szemben felelősséget kizáró ok miatt az eljárást megszüntette, a gépkocsi vezetőjét 28 000 Ft pénzbírsággal sújtotta. A határozat indokolása szerint a felperes elkövette a KRESZ 21. §-ának (6) bekezdésébe ütköző szabálysértést, de életkora miatt nem vonható felelősségre. A gépkocsivezető, mivel 55-59 km/h sebességgel közlekedett, megsértette a KRESZ 26. §-a (1) bekezdésének a) pontját és elkövette a 218/1999. Korm. rendelet 54. §-a szerint minősülő szabálysértést. A balesetet azonban akkor sem tudta volna elhárítani, ha a megengedett 50 km/h sebességgel halad, mert a felperes 50 km/h sebességhez tartozó féktávolságon belül szaladt a gépkocsi elé. Ez volt az oka annak, hogy noha a gépjármű vezetője a felperes észlelésekor késedelem nélkül fékezett, az ütközést márt nem tudta elkerülni.

A balesetben az ekkor 8. életévét még be nem töltött felperes a jobb oldali lábszárcsont szárcapocscsont magasságában történt törését, a jobb oldali csípőlapát darabos törését, a jobb oldali keresztcsont, csípőízületek traumás szétválását szenvedte el. A jobb oldali medenceszél balhoz viszonyított test távoli irányú 1 cm-es elmozdulása véleményezhető nála, amely maradandó testi fogyatékoságként értékelhető, a felperes esetében össz-szervezeti egészségkárosodás tekintve 16 %-ban határozható meg.

A felperes a módosított keresetében a közlekedési balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kára, összesen 5 023 708 Ft és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra hivatkozva, hogy a balesetet az alperes által biztosított gépkocsi sebességtúllépése okozta. Arra is hivatkozott, hogy amennyiben a gépjármű megengedett sebességgel közlekedett volna, sérülései, illetve annak következményei kisebb fokúak lettek volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját. A szabálysértési határozatban megállapítottakra hivatkozva azzal védekezett, hogy a biztosított gépjármű vezetője megengedett sebességgel haladva sem tudta volna a balesetet elhárítani, mivel a felperes - maga is KRESZ-szabálysértést elkövetve - féktávolságon belül futott a gépkocsi elé. E tények alapján pedig a biztosító a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet alapján mentesül a helytállási kötelezettség alól.

Az elsőfokú bíróságnak a perben 2009. október 28-án meghozott, a keresetet elutasító 11. P. 20.927/2008/21. számú ítéletét a Debreceni Ítéltábla 2010. szeptember 16-án meghozott Pf. I. 20.018/2010/6. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú döntés indoka szerint a polgári jogi (kártérítési) felelősség megállapítása szempontjából a szabálysértési eljárásban kirendelt igazságügyi szakértő által a szakvéleménye elkészítésénél kiindulási pontként figyelembe vett körülmények nem fogadhatók el a

felelősség alóli mentesüléshez szükséges okok vizsgálatánál. Az e körben a szakértői bizonyítás továbbfejlesztéséhez szükséges alapvető tények azonban a rendelkezésre álló peradatok alapján nem állapíthatók meg, ezért a bizonyítás nagy terjedelmű kiegészítése szükséges.

Az ítélet az elsőfokú bíróság számára a megismételt eljárásra adott iránymutatásában a felperesnek a baleset bekövetkezését megelőzően elfoglalt pozíciója tisztázását tette szükségessé annak érdekében, hogy ehhez képest foglaljon állást abban a lényeges kérdésben, a gépjármű vezetője a veszélyhelyzetet mikor, milyen körülmények között észlelhette, amelyhez képest a szakértői vélemény kiegészítésével, vagy új szakértői vélemény beszerzésével kell a bizonyítást a szükséges mértékben továbbfejlesztetni. Előírta, hogy vizsgálni kell a felperes vétőképeségét is.

A megismételt eljárásban 2011. április 27-én meghozott 12. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság a felperes keresetét ismét elutasította és kötelezte az alperes részére 150 000 Ft perköltség 15 napon belül történő megfizetésére, megállapítva egyben, hogy a le nem rótt 602 800 Ft eljárási és fellebbezési illetéket, valamint az előlegezett 91 925 Ft szakértői költséget az állam viseli.

A felperes nyilatkozata és a perben beszerzett tanúvallomások alapján tényként állapította meg, hogy 2007. augusztus 24-én a gyermekkorú felperes a kiskorú testvérével és két másik gyermekkorúval együtt a lakóházuktól 100-150 méterre lévő "K", "V" úton lévő, kerítéssel elzárt telekre ment futballozni. Az elkerített részről a "L" utcára kirúgott labda után induló felperes a kerítésnek a "L" utca felőli részén lévő lyukon átbújt, majd a kerítés mellett a "L" utcába torkolló "V" utca széléhez ment és a "L" úton átfutva a labdáért igyekezett, amikor elütötte a személygépkocsi.

A baleset időpontjában az érintett útszakaszon sebességkorlátozás, a baleset helyszínét megelőzően „Gyermekek!” veszélyt jelző tábla elhelyezve nem volt. Ilyen tábla a baleset helyszíne után a "L" utcába jobbról betorkolló út fölött van elhelyezve.

A kiskorú és a gyermekkorúak tanúvallomása alapján azt állapította meg, miszerint a gépjármű vezetője a felperest és a gyermektársait a helyszínen nem láthatta, de abban az esetben is, amennyiben felvillant előtte a gyermekek tartózkodási helye, még nem állapítható meg terhére, hogy ebből kellő alapossggal arra lehetett számítani; vigyázatlanul a gépkocsi elé futnak. Nem fogadta el bizonyítottan a felperesnek azt az állítását, hogy a járdáról az úttestre lelépve a labdája felé „döcögve” - akadozva, hol lassabban, hol gyorsabban lépkedve - haladt, ezzel szemben azt állapította meg, hogy a felperes az utcára kigurult labdája után futott. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a gépjárművezető nem ismerhette fel korábban azt a veszélyhelyzetet, amit a felperes a járdáról az úttestre lépve, futva idézett elő. Egyéb bizonyíték hiányában a rendőrség által készített helyszínrajz és a szabálysértési eljárás során kirendelt, a perben is kihallgatott **S. T.** igazságügyi műszaki szakértő véleménye alapján a szabálysértési határozattal egyezően állapította meg, hogy a gépkocsivezető a balesetet akkor sem tudta volna elhárítani, ha a jármű a megengedett 50 km/h sebességgel halad, mert a felperes az ehhez tartozó féktávolságon belül lépett a jármű elé, ezért az ütközést késedelem nélküli fékezés esetén sem lehetett volna elkerülni. A rendelkezésre álló adatok alapján az alperes részéről bizonyítottan taláta, hogy a kárt a Ptk. 345. §-a szerinti - a fokozott veszéllyel járó tevékenységi körön kívül eső elháríthatatlan okként - a felperes magatartása idézte

elő, ezért a felperes keresetét teljes egészében elutasította, utalva arra is, hogy a felperesnek a helyszíni szemle megtartására irányuló bizonyítási indítványa teljesítését mint sürgősségi kötelességet mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, annak a módosított keresete szerinti megváltoztatását és az alperesnek az első- és másodfokú per költségei viselésére kötelezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a per adatokból ellentétes következtetést vont le a felperes észlelésére vonatkozóan, amikor azt állapította meg, hogy a járművezető a labdát nem látta, az úttesten futva haladó felperest pedig már csak akkor észlelte, amikor késedelem nélküli vészfékezéssel sem tudta elhárítani a vele való ütközést.

Álláspontja szerint a megismételt eljárás adataiból meg lehet állapítani, hogy a gépkocsivezetőnek a labdát mindenképpen látnia kellett, amit alátámaszt a kárbejelentő is, mivel ha azt nem is ő töltötte ki, de az általa elmondottakat tartalmazza. A gépkocsivezető a megismételt eljárás során olyan nyilatkozatot is tett, miszerint „a szeme sarkából két gyereket is látott, majd bekövetkezett a baleset”. Ezekből pedig a gépkocsivezetőnek fel kellett ismernie a veszélyhelyzetet. A labda megjelenéséből és a gyerekek jelenlétéből számítani kellett a veszélyre és az abból bekövetkező eseményre. Ezt együtt értékelve azzal a szabálysértési határozatban megállapított - nem vitatott - ténnyel, hogy a gépkocsi a baleset előtt az engedélyezett 50 km/h sebességet túllépve 55-59 km/h sebességgel közlekedett és a gépkocsivezető a baleset bekövetkezéséért a felelősségét elismerte, az a következtetés vonható le, hogy a gépkocsivezető számára a baleset (ezáltal a károkozás) objektíve elhárítható lett volna.

E körben hangsúlyozta, hogy **S. T.** igazságügyi műszaki szakértő szabálysértési eljárásban adott szakértői véleményét a megismételt eljárás során tett nyilatkozatával sem lehet - a már közölt okokból - aggálytalannak tekinteni és a perben bizonyítékként elfogadni.

Mindezek miatt a törvényi feltételek hiányában a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség alól a gépkocsivezető nem mentesülhetne, így helyette az alperes teljes mértékben helytállni köteles, tekintve, hogy a gyermekkorú felperes vétőképtelen volt.

A felperes a fellebbezésében részletesen nyilatkozott a körülményeiben a baleset óta bekövetkezett változásokról is.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A keresetet elutasító ítélet ellen előterjesztett fellebbezést az ítélet tábla az alábbiak szerint találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a releváns bizonyítást lefolytatta, a bizonyítás eredményére, a bizonyítási teherre vonatkozóan levont következtetésével és az alapján a jogalap tekintetében elfoglalt jogi álláspontjával azonban az ítélet tábla nem értett egyet.

Abból helyesen indult ki az elsőfokú bíróság, hogy miután az alperesnél biztosított gépjármű vezetőjeként fokozott veszéllyel járó tevékenységgel okozott kárt a felperesnek,

az ezzel összefüggésben keletkezett kárért a Ptk. 559. §-ának (1) bekezdése alapján helytállni köteles alperes a Ptk. 345. §-ában foglaltak szerint felel.

A Ptk. 345. §-a a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatójának felróhatósága nélküli felelősségét szabályozza. Az objektív felelősségi szabály azon alapul, hogy a fokozottan veszélyes tevékenység folytatója egyúttal köteles fokozott védekezésre is, hiszen neki van lehetősége azokra a döntésekre és beavatkozásokra, amelyekkel mások károsodása elhárítható. A fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatója akkor is felel, ha a kár bekövetkezésében vétkesség nem terheli. A felelősség alóli teljes mentesülést akkor érheti el, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, ami a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik. (Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése.)

A Ptk. 345. §-ának (1) bekezdésére alapított igény érvényesítése során az exculpációs (kimentéses rendszerű) bizonyítás szabályai akként érvényesülnek, hogy a felperesnek elegendő azt igazolnia, miszerint a veszélyes üzem tevékenységével összefüggésben szenvedett kárt, míg a teljes kimentése érdekében a mentesülést eredményező két ok együttes meglétét az alperesnek kell bizonyítania. A bizonyítás bizonytalansága a kimentésre kötelezett alperes kockázata, és kimentés hiányában a felelősséget viselnie kell. Azzal egyetértett az ítéltábla is az elsőfokú bírósággal, hogy a jelen esetben az alperes azt bizonyította; a kárt az üzemi tevékenységen kívüli ok, azaz a felperes KRESZ-szabályszegést megvalósító magatartása okozta.

A másik törvényi feltétellel, az elháríthatatlansággal összefüggő bizonyítékokat azonban az elsőfokú bíróság okszerűtlenül a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésének megsértésével mérlegelte, miként arra a felperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott. Noha azzal az ítéltábla nem értett egyet, hogy **S. T.** igazságügyi műszaki szakértőnek a szabálysértési eljárásban készített és a perben kiegészített szakértői véleménye a perben a jogalap fennállása tekintetében alkalmatlan bizonyíték volt, az kétségtelen, hogy a szakvélemény - a szóbeli kiegészítéssel is - a gépjármű vezetője részéről a veszélyhelyzet észlelését a gyalogos útestre lépésétől számította, feltehetőleg a büntetőjogi szabálysértési felelősség megállapítása szempontjainak megfelelően. A polgári jogi (kártérítési) felelősség megállapítása szempontjából azonban a szakértő által a szakvélemény elkészítésénél kiindulási pontként figyelembe vett körülmények nem fogadhatók el a felelősség alóli mentesüléshez szükséges okok meglétének vizsgálatánál. A kialakult bírósági gyakorlat szerint ugyanis közlekedési balesetből eredő kártérítési igény érvényesítése esetén a károsult felróható, és a baleset bekövetkeztében közreható magatartása is csak akkor minősül a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan oknak, ha a baleset a legnagyobb gondosság, a közlekedési szabályok maradéktalan megtartása mellett is elkerülhetetlen volt, tehát a baleset elhárítása a gépjármű vezetője számára objektíve lehetetlenné vált. (BH 1997. 146.) E szerint a polgári jogi felelősség szempontjából nem elháríthatatlan ok az, ha valaki féktávolságon belül lép a gépkocsi elé, amennyiben az autó vezetője a kötelező körütekintést elmulasztotta és a körülményekből számítania kellett az eseményre. A gépjármű vezetőjének - ezáltal a felelősségbiztosítónak - a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése szerinti objektív felelősség alóli mentesülése körében ezért a vészhelyzet észlelésének fokozott jelentősége van.

Ezzel együtt a szabálysértési eljárásban készített műszaki szakértői vélemény a szakértő szóbeli kiegészítésével együtt alkalmas volt arra, hogy a jogalap tekintetében bizonyítékként lehessen értékelni, mivel a megismételt eljárásban a személyes meghallgatása során a szakértő maga is akként nyilatkozott, hogy: „A vészhelyzet kezdete

és az észlelési idő összefüggése alapján lehet állást foglalni a cselekvési késedelmet illetően. Amennyiben a peradatok alapján az állapítható meg, hogy a vészhelyzet kezdete nem 4,7 méter az ütközési ponttól számítva, hanem annál hosszabb, ebben az esetben az időtartamok úgy tolódnak el, hogy a vészhelyzetben töltött idő hosszabb, ennél fogva már olyan eltérés állapítható meg a vészhelyzetben eltöltött idő és a vészhelyzet tényleges felismerése között, ami már a sofőr terhére róható. Minél nagyobb a vészhelyzet távolsága, annál inkább felvetődhet a kérdés, hogy a megengedett 50 km/h sebesség mellett történő közlekedésnél hogyan alakul a baleset elkerülhetősége." (11. P. 21.116/2010/12. sorszámú jegyzőkönyv, 3. oldal.)

Abban pedig az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel szemben az ítélet tábla a felperes fellebbezési álláspontját osztotta, hogy a gépjárművezető perben és a pert megelőzően tett nyilatkozatainak az egyéb peradatokkal történt egybevetéséből megnyugtatóan megállapítható volt: az adott esetben a gépkocsivezető már a felperes útestre lépése előtt észlelte (észlelnie kellett) az abból adódó veszélyhelyzetet, hogy az adott útszakaszon a gépkocsija elé gyermek kerülhet. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy erre nem csupán a saját észleléseiből (a labda feltűnése, az út szélén álló gyerekek, stb.) kellett számolnia, hanem abból is, hogy - a megismételt eljárásban beszerzett adatokból, a szabálysértési iratoknál elfekvő helyszíni fényképfelvételekből is kétségtelenül megállapíthatóan - ezen az útszakaszon „Gyermekek!” veszélyt jelző tábla van elhelyezve, függetlenül attól, hogy a közlekedési tábla hatálya csak a baleset utáni útszakaszra vonatkozik. Mindezek alapján az alperes által biztosított gépjármű vezetője részéről az ítélet tábla álláspontja szerint sem volt objektíve elháríthatatlan a baleset. Ezért az alperes biztosítottját a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése alapján kártérítési felelősség, az alperest pedig a Ptk. 559. §-ának (1) bekezdése szerint ennek megfelelő helytállási kötelezettség terheli. A kereset elutasítása tehát az elsőfokú bíróság részéről megalapozatlan volt.

Nem fogadta el ugyanakkor az ítélet tábla a fellebbezésnek azt a jogi álláspontját, hogy a gyermekkorú felperest az adott közlekedési helyzetben vétőképtelennek kellett tekinteni, és mivel a baleset fokozottan veszélyes tevékenység folytatatója részéről objektíve nem volt elháríthatatlan, a Ptk. 345. §-ának (2) bekezdése és a PK 39. számú állásfoglalása alapján kármegosztásnak nincs helye.

A kereset jogalapját illetően elfoglalt eltérő jogi álláspontja miatt az elsőfokú bíróság a felperes vétőképeségét már nem vizsgálta, arra vonatkozóan ítélete indokolást nem tartalmaz. Ezért az ítélet tábla - a rendelkezésre álló peradatok és a felperes édesanyjának a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján - az első fokú ítélet indokolását e körben az alábbiakkal egészíti ki:

A Ptk. 347. §-ának (1) bekezdése arról rendelkezik, hogy akinek a belátási képessége hiányzik vagy fogyatékos, felelősségre nem vonható. E rendelkezésből következően vétőképtelen személy terhére önhiba sem róható, így az őt ért kár teljes megtérítésére tarthat igényt a károkozásban való részbeni közrehatása ellenére is.

A vétőképeség életkorhoz nem kötött, ezért mindig az adott ügyben a bíróságnak az eset összes körülményeit mérlegelve kell állást foglalni afelől, hogy abban a helyzetben, amelyben a károsodás bekövetkezett, a károsultnak volt-e belátási képessége, személyes adottságainál fogva felismerhette-e, hogy a kármegelőzéshez milyen magatartást kell tanúsítania.

A jelen esetben a baleset bekövetkezésekor közel 8 éves felperesre vonatkozóan édesanyja, **V. Zs-né** - a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatával is megerősítetten - már az elsőfokú eljárás során tett tanúvallomásában előadta, hogy szülei megtanították őt arra, hogyan kell átkelni az úttesten, ismerte a közlekedési szabályokat és már egyedül is közlekedett. (11. P. 20.927/2008/5. sorszámú jegyzőkönyv, 3. oldal.) Ebből pedig okszerűen vonható le a következtetés arra, hogy a felperesnek az életkorával együtt járó, de a szülei részéről átadott ismeretei, valamint közlekedési tapasztalatai alapján is tudnia kellett azt, hogy az úttesten, ahol nincs kijelölt gyalogátkelőhely, áthaladni, különösen átfutni, veszélyes. Azt pedig - saját indokai alapján - helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy a felperes balesetet közvetlenül megelőzően futott az úttesten. Az adott közlekedési helyzetben ezért a felperest vétőképtelennek tekinteni nem lehetett. Vétőképes lévén pedig kármegosztás alkalmazásának nem volt akadálya.

Miután az irányadó tényállás szerint a felperes a balesetének maga is okozója volt, az ítélet tábla a Ptk. 345. §-ának (2) bekezdése alapján kármegosztás alkalmazását tartotta szükségesnek. A kármegosztás arányának megállapításánál a PK 38. számú állásfoglalásban foglalt iránymutatásnak megfelelően fokozott jelentőséget tulajdonított az alperesi tevékenység veszélyes jellegének, és erre figyelemmel amiatt, hogy a baleset (károkozás) a felperes oldaláról a KRESZ 21. §-a (6) bekezdésének, az alperes által biztosított gépkocsi vezetőjének oldaláról pedig a KRESZ 26. §-a (1) bekezdésének a) pontja megszegésével történt, a kármegosztás arányát az alperesre terhesebben 80-20 %-ban határozta meg.

Az összecszerűség elbírálhatóságához szükséges bizonyítást azonban - eltérő jogi álláspontja miatt - az elsőfokú bíróság nem folytatott le, és tényállást sem állapított meg. Ezért a másodfokú bíróság - a fentiek szerint - csak a jogalap körében tudta felülvizsgálni az első fokú ítéletet.

A jogalap fennállásának - az első fokú ítélettől eltérő - megállapítása miatt tehát a Pp. 213. §-a alapján közbenső ítélet meghozatalára volt lehetőség, amellyel a fent kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, az alperes kártérítési felelősségét és annak mértékét megállapította, erre tekintettel mellőzve a felperesnek elsőfokú perköltség és illeték fizetésére kötelezését és az állam által előlegezett költség és a le nem rótt illeték viselésének megállapítását, és a Pp. 253. §-a (4) bekezdésének megfelelően az iratokat a kár összecszerűségének tisztázása céljából folytatandó tárgyalásra megküldeni rendelte az elsőfokú bíróságnak.

Miután közbenső ítélet hozatalára került sor, az ítélet táblának (a 4/2009. (XII. 14. PK véleményben kifejtettekre figyelemmel) rendelkeznie kellett a másodfokú perköltség viseléséről is.

A felperes fellebbezése a jogalap tekintetében túlnyomórészt eredményre vezetett, ezért az ügyvédi munkadíjból eredő, a jogalapra eső másodfokú perköltsége arányos részének a javára történő megfizetésére az alperes a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján köteles. Az ítélet tábla az ügyvédi díj összegét a meg nem határozható pertárgyérték esetén „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3), (5) bekezdése és 4/A. §-a (1) bekezdése szerint, a kifejtett ügyvédi tevékenység időszükségletét mérlegeléssel 2 órában megállapítva 12 500 Ft-ban határozta

meg, amelynek a felperes - a kármegosztásból adódó - tiszta pernyertességére (60 %) első rész megfizetésére kötelezte az alperest, a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerinti teljesítési határidővel.

Jelen fellebbezési eljárásban „Az illetékekről” szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. §-ának (1) bekezdése értelmében fellebbezési illetéket fizetni nem kellett, ezért az ítélet tábla az illeték viseléséről a rendelkezést mellőzte.

D e b r e c e n, 2011. október hó 20.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő